

MAEGLIN DIDGE 16-11-2004 /17-1-2020 (St. Hubertus: Didgeridoo)

Een ode aan de meest geweldige hond die ik ooit gehad en gekend heb!

Didge is op 16 november 2004 geboren bij Corrie de Lange in Raamsdonkveer, zoon van Maeglin Blizzard en Bluemagic de Poenjaap.

Mijn eerste Australian Cattle Dog was Kay, een blauw teefje. Destijds was ik erg gedreven in de verschillende honden sporten en er zou een Australian Cattle Dog bij komen want naast de grote poedel was dit echt een ras wat bij mij zou passen: doortastend, sterk, een werker pur sang niet snel onder de indruk en een groot uithoudingsvermogen. Mijn eerste ervaring met een reu, want het zou een reu worden. Contacten met Corrie waren er al via de behendigheidssport en ook Raf de Winter was bekend via de honden.

Een voorwaarde was dat de puppen pas geplaatst zouden worden na een puppietest van Bianca (toen van de Post). Blij was ik dan ook dat na de gegevens die ik doorgegeven had aan zowel Bianca als Corrie dat hun vonden dat Didge het best bij mij zou gaan passen. Wat was ik trots! Corrie belde mij januari 2005 op toen ik net voor een weekje op Terschelling zat met een vriendin en de honden, met de mededeling of ik er mee kon leven als het reutje bij mij kwam wonen met de 2 zwarte oogvlekken.....JA!

2 weken later was het zover; ik kon Didge ophalen. Omdat de puppen in eerste instantie een Belgische (St Hubertus) stamboom hadden, heette Didge op zijn stamboom DIDGERIDOO, vernoemd naar het typische Australische muziek instrument.

Blij en trots tegelijk, mijn eerste ACD reu, maar ook twijfel.....enkele maanden ervoor was ik gescheiden en stond ik er alleen voor met de honden en mijn trimsalon in Deventer. Verschillende goede gesprekken met Corrie gehad die enigszins mijn twijfel weg haalde en ik er voor de volle 100 % voor wilde gaan.

Didge paste zich goed aan in de groep, en was een voorbeeldig pupje. Didge werd ouder, kwam in de puberteit en dat was bij tijd en wijle een behoorlijke uitdaging. Een mannetjesputter, beschermer en tegelijkertijd ook zo nu en dan onzeker. Ondanks mijn eigen ervaring en kennis omtrent honden gedrag, ben ik nu nog enkele mensen (Loes, Helma, Nicky, Corrie, Paula en Raf) zeer dankbaar mij zo fijn te hebben ondersteund en begeleid met deze krachtige reu!

Toen hij oud genoeg was, verschillende onderzoeken gedaan had m.b.t zijn gezondheid werd er een plan opgesteld hem in te gaan zetten als dekreu. Maar dan moesten er shows gelopen worden, en hij moest zijn punten gaan halen. En wat had hij een hekel aan al die shows, al die mensen die aan je lijf zitten. Hij heeft vele malen signalen uitgezonden dat hij het ECHT niet leuk vond maar ik heb ze genegeerd (bewust/onbewust?) omdat mijn Cattle Dog dame Kay ook altijd zo goed herstelde na een iets mindere ervaring in de showring.....wat heb ik hem daar in de steek gelaten, en wat bleef hij mij ondanks dat ik alleen maar ging om te presteren trouw. Achteraf gezien.....och het is gebeurd en achteruit kijken heeft geen zin.

Didge heeft (helaas) maar 1 keer gedekt en hier is een prachtig nest uit gekomen. Binnen Nederland hebben ze zijn kwaliteiten helaas niet willen zien.

Al op jonge leeftijd werd hij Nederlands Kampioen en kwalificeerde hij zich voor de grootste show ter wereld CRUFTS. In maart 2007 zijn we naar Birmingham afgereisd; wat een ervaring voor Didge maar zeer zeker ook voor mij.

Na CRUFTS heb ik besloten hem niet meer te showen en mij te gaan richten op de verschillende hondensporten. Hij was oud genoeg en volgroeid. Met behendigheid ontpopte hij zich als een ware

snelheidsduivel die geen fouten wilde maken, echter begon ik ook hier in de gaten te krijgen dat hij hier tegen zijn beperkingen aan liep; de mensen, de drukte in de vaak kleine ringen waar in gelopen werd met veel publiek. Dit heeft mij dan ook doen besluiten om hem in 2010 helemaal terug te trekken uit de sport. Ik heb nog even wat reddingshondenwerk en mantrailing gedaan maar ook hier kwam ik weer mensen tegen. Didge bepaalde dat hij ook hier niet voor gemaakt was; werken met mensen in drukte en onder stress.

In 2009 ben ik Bennie tegen het lijf gelopen, en Didge vond hem eigenlijk vanaf dag 1 wel oke. Hij vertrouwde Bennie en Bennie vertrouwde hem. In 2010 zijn we van Deventer naar Beltrum verhuisd, en hier mocht Didge dat doen waar hij voor gemaakt is, en waar hij zijn hart kon ophalen: de koeien. En dat deed hij ook met volle overgave. Menig tochtige dame werd door Didge vakkundig op de plaats gezet en de andere kant op gedrukt. De koeien hadden respect voor Didge.

Ook hier kwam je niet snel onder Didge uit. Constant alert zijn (pas op, kijk uit), constant op je hoede zijn dat Didge niet met vreemde mensen in aanraking kwam die hem "zomaar" wilde aaien. Dat kon gewoon NIET bij deze hond.

Toch heeft Didge zich in de groep honden altijd keurig gedragen. Ook de andere honden hebben altijd respect voor hem gehad. Er was nooit ruzie, Didge draaide zich gewoon om als de teven eens een meningsverschil hadden. Het was het hem gewoon allemaal niet waard. En mocht Floyd (toen nog jonge reu) wel eens een grote mond hebben naar Didge dan was hij een kei in het uitzenden van kalmerende signalen. Didge stond gewoon boven de wet!!

Didge heeft door de jaren heen 2 zware operaties moeten ondergaan. We hebben beide keren voor zijn leven gevreesd maar hij kwam er steeds wonder boven wonder weer bovenop.

We hebben hem ouder zien worden, hij werd milder. Vreemde mensen waren niet meer bedreigend voor hem en mochten hem aaien.

In september 2018 werd er nierfalen geconstateerd. Mijn wereld stortte in.....

Toch heeft hij het ondanks dieetvoeding, en supplementen nog lang vol gehouden.

Hij liep tot op hoge leeftijd nog mee aan de fiets wat hij geweldig vond, ook de wandelingen hield hij nog goed vol! Toch zagen we hem vanaf begin 2019 achteruit gaan, en werden met artsen afspraken gemaakt dat mocht er iets gebeuren en we zouden een beslissing moeten maken, dan zou hij thuis ingeslapen worden (en wat zouden we hier op het moment zelf bedrogen van thuis komen.....)

Begin 2019 zouden we een weekje naar Texel met de honden en dit zou (voor mijn gevoel) de laatste keer voor Didge worden. Toch heb ik afgebeld omdat hij steeds meer moeite ging krijgen met zich aan te passen. Ik zou hem er geen plezier mee hebben gedaan, en dan zou het een stukje eigen belang zijn geweest.

Bantu was tot op het laatst zijn steun en toeverlaat. Zijn zicht en gehoor werden minder en hij was erg gefocust op Bantu als we gingen wandelen. Maar ook de wandelingen werden minder. Het hoefde voor Didge allemaal niet meer zo, en was ook tevreden met een rondje om het erf. Deze rondjes werden ook steeds kleiner en beperkte zich op het laatst tot eindje de wei in waar hij al moe van werd/was. Enkele weken geleden dacht hij iets te zien of ruiken in de sloot achter ons erf aan het kavelpad. Hij liep de sloot in, maar kwam er niet meer uit, en Bennie heeft hem er uit moeten halen. Deze krachtpatser die altijd zo graag gezwommen heeft en dol was op water niet meer uit de sloot komen.,.....het was voor mij een teken aan de wand!

Maandenlang hebben we per dag bekeken of het nog acceptabel was en "Didgewaardig" om hem te laten leven. Uit zichzelf zou hij waarschijnlijk niet inslapen omdat hij daar gewoon te sterk voor was.

De laatste maanden sliep hij veel, in zijn bench. Op de bank springen was er niet meer bij. Was dat een reden in te laten slapen? Nee voor ons niet! Eten deed hij nog steeds met volle overgave, dat heeft hij overigens 15 jaar lang gedaan.....echter bleven de BARF onderdelen steeds meer achterwege en werd het voornamelijk KVV. Nierdieet heb ik (na 6 maanden diagnose nierfalen) ook achterwege gelaten omdat hij veel jeuk kreeg en dof in zijn vacht werd.

Op de bewuste vrijdag 17 januari heeft hij waarschijnlijk 's morgens een toeval o.i.d gehad. Hij kwam rond de middag de keuken binnen, kopje scheef, hij liep gedesorienteerd en zijn linkeroog stond vreemd. Paniek.....

Ik heb hem nog een pijnstiller gedaan (!!) en heb de dierenarts gebeld wie er op zaterdag dienst had, want het zou waarschijnlijk Didge zijn moment gaan worden helaas.

Hij heeft de hele middag geslapen en toen ik s avonds binnen kwam van het werk, en ik geen verbetering zag, hij liep als een dronkenman, wist ik dat ik beslissingen moest gaan nemen en niet tot de volgende ochtend/dag mocht wachten. Weer gebeld met de praktijk die geen arts voorhanden hadden om aan huis te komen (WTF.....dit was toch overlegd!!). Deze hond heeft altijd zo'n hekel aan artsen en klinieken gehad dat ik het niet eerlijk t.o.v hem had gevonden hem nog mee te gaan slepen naar de kliniek. Dat heeft mij ook doen besluiten een andere kliniek te bellen die WEL begrip voor deze situatie zouden hebben.

NB is er maar 1 arts geweest die Didge altijd heeft kunnen onderzoeken zonder muikorf en dat is Tannetje Koning. Maar Tannetje woont op de Veluwe en was ook geen optie te bellen.

Heel erg pijnlijk dat ik een kliniek moest bellen waar ik geen vertrouwensband mee heb en mij en mijn honden niet kennen. Maar het was goed zo. Didge moest "geholpen" worden en dan zou het niet meer uitmaken wie hem dat laatste spuitje zou geven.

Didge is om 19.00 uur rustig ingeslapen, in zijn vertrouwde omgeving zoals ik het ook voor hem gewild heb. Het was goed zo.....

Een groot gemis, geen zorgen meer, niet meer opletten waar Didge is als er vrachtwagens het erf op komen, of Bennie met de trekker aan het werk is, niet meer opletten als de poorten open staan.

We zijn inmiddels een week verder dat we afscheid namen van deze bijzondere hond. Een hond die 15 jaar mijn leven heeft bepaald en waar altijd rekening mee werd gehouden, als jonge reu om zijn karakter, en zijn terughoudendheid naar mensen, als oude hond omdat we altijd bang waren dat hij onder een auto of vrachtwagen zou komen omdat hij het niet meer hoorde en zag.

PAS OP, KIJK UIT.....het hoeft niet meer.....

Zelf kom ik na enkele dagen diepe droefheid en gemis enigszins tot de levenden en ondanks dat ik weet dat we de juiste beslissing hebben genomen op het juiste tijdstip voelt het of er iets van mezelf is overleden, een amputatie.

Het zal een plaatsje moeten krijgen.

Didge bedankt voor alle geweldige jaren samen, je bescherming en je vriendschap!

Tot ooit.....

Monique

